

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἀθήναις Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἵτησις ἀπευθύνεται:
Διευθύνσιν «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου»
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1903. Ὅρεσι-
λουν δὲ οἱ ἐπίθοντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ
ἀποστείλῃσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ νὰ ἀπευ-
θύνωνται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελεταρίου
πρὸς τὸν συντάκτην κ. ΓΕΩΡΓ. Κ. ΓΑΓΑΡΗΝ.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶναι τὸ μόνον Ἡπειρω-
τικὸν ὄργανον τὸ ὑποῖον ἀπὸ δωδεκά ἐτῶν συνηγορεῖ
ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν
ἀπαραγού διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἐν ἑκταίρῳ τῆς εἰς Βιέννην μεταβάσεως
τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ἡ ἡμετέστητος «Ν.
Βενετία Ἡμερησία», ἐδημοσίευσεν τὸ ἐξῆς κύ-
ριον ἀρθρον. «Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἀφι-
κνέται σήμερον εἰς Βιέννην, ἐνθα ἀνέκλινεν ἡτο-
ξενος εὐάρεστος, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸν ἡμέτερον
Αὐτοκράτορα καὶ συζητήσῃ μετὰ τοῦ Γολου-
χόφσκη περὶ τῶν Μακεδονικῶν ὑποθέσεων. Καί
κατ' ἐκείνας ἀκόμῃ τὰς ἐποχάς, καθ' ἃς ὁ λαὸς
του, πλήρης νευρικῆς παραχῆς, ἐζήτει νὰ συμ-
μαρρωθῇ πρὸς ἄλλας ἡττον θετικὰς πολιτικὰς
ρῆσας, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἡσπάζετο ἐκ πε-
ποιθήσεως τὴν πολιτικὴν τὴν ἀποσκοποῦσαν
εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ τοῖς ἐν τῇ Βαλκανικῇ
πληθυσμοῖς ὑπαρξίν ἀνθρωπίνως ἀνεκτὴν, οὐ
μόνον ὅπως ἱκανοποιηθῶσιν αἱ ἀπαιτήσεις τῆς
φιλανθρωπίας, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἀμβλυθῇ ταυ-
τοχρόνως ὁ εἰς τὴν εἰρήνην ἀπειλητικὸς χαρα-
κτήρ τῶν ἐν τῇ Βαλκανικῇ ἀνωμαλιῶν. «Τού-
του ἕνεκεν πρῶτος πάντων διέγνωσεν ὁ Βασι-
λεὺς Γεώργιος τὸν εὐεργετικὸν χαρακτῆρα τῆς
ἀνθρωπιστικῆς συμφωνίας ἣτις οὐδὲν ἄλλο
ἐπιδιώκει εἰμὴ τὴν βελτίωσιν τῆς Τουρκικῆς
διοικήσεως κατὰ τρόπον ἱκανὸν νὰ διανοίξῃ
ἐκείνῳ εἰς τὴν διοικητικὴν δράσιν καὶ τοῖς ἐν
Μακεδονίᾳ ἀνεπτυγμένοις στοιχείοις. «Οὐδε
μία ὑφίσταται πλέον ἀμφιβολία ὅτι ἡ πολιτικὴ
αὕτη, πλὴν τῶν ἄλλων, διατελεῖ εἰς πληρε-
στάτην πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ καθόλου συμφέροντα
ἀρμονίαν, καθ' ὅσον, καίπερ διατηροῦσα τὴν
μεταξὺ τῶν ἐθνικότητων ἰσότητά, παρέχει ἐν
τούτοις εἰς τὴν μεγάλην ὕλην καὶ ἡθικὴν
τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐπιρροὴν τὰς μείζο-
νας περὶ ἐπιτυχίας πιθανότητας. «Τούτο, εὖ-
τυχῶς, διέγνωσαν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν καὶ οἱ
Ἕλληνες, ἐπαναπαυόμενοι δὲ μεθ' ὅσημέρῃ
πρὸς τὴν ἐμπιστοσύνης ἐπὶ τὴν συνετήν τοῦ
Ἡγεμόνος αὐτῶν ἡγεσίαν, συνεκράτησαν ἐκυ-
τους πρὸς τὴν ληστροικὴν πράξεω τῶν ἀν-
ταρτικῶν σιφῶν καὶ πρὸς τὴν ὑπερβασίαν τοῦ
Τουρκικοῦ στρατοῦ κατὰ τρόπον. περὶ οὗ δὲ
κατὰ τις νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν θὰ παραμείνῃ ἀνευ
ἀπορίας. «Τὸ κράτος, ὑπὲρ οἱ Ἕλληνες ἡσκη-
σαν ἐφ' ἐκῶτων εἶναι ἡ καλλιτέρεξ ἐξήγησις τοῦ
ἐλέγοντος μίσου, μεθ' οὗ ἡ Βουλγαρικὴ προ-
παγάνδα καταδιώκει τὸν Ἑλληνισμόν διότι ἡ
ὑποστήριξις τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ ἔργου ὑπὸ
τοῦ ἐν τῇ Βαλκανικῇ ἰσχυροτέρου καὶ μᾶλλον
πολιτισμένου στοιχείου, ὑπὸ τοῦ ἀπαραίτη-
του, λέγομεν, στοιχείου τοῦ Ἑλληνικοῦ,
ἐθιμοβύργησε τὸ ἰσχυρότατον προπύργιον κατὰ
τῆς καθιερώσεως τῆς αὐτονομίας συμφώνως
πρὸς τὰς βουλγαρικὰς εἰσηγήσεις. Τὸ ταξείδιον
τοῦ Βασιλέως Γεωργίου εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς
ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Ἡλύσια σκοπὸν εἶχε νὰ δι-
αφωτίσῃ τοὺς ἰσχυόντας κύκλους ἐν σχέσει
πρὸς τὰς βλέψεις τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου

καὶ τὴν καταπίεσιν αὐτοῦ ἐν Μακεδονίᾳ, ἔπος
μὴ διατελέσῃ ἐσκοτισμένη ἡ ἀλήθεια ἐν τῷ
μέσῳ τῆς πολυειδοῦς δημοσιογραφικῆς δράσεως
τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν φιλοβουλγάρων. «Προ-
σωπικαῖς λοιπὸν τοῦ Βασιλέως ἐνεργείαις ἔλα-
βον ἀκριβῆ τῆς καταστάσεως γινώσκιν ὁ ὁμόθη-
στος Τσάρος, ὁ Βασιλεὺς Εἰδουάδος καὶ ὁ
Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Περὶ
τὸν εἶναι βεβήως νὰ ἀναμνήσῃ τις πόσον αἱ τῆς
Ἑλλάδος περὶ τοῦ μέλλοντος βλέψεις, αἵτινες
εἶναι αὐτονομίαι ὡς ἐκ τῆς πολιτικογεωγραφι-
κῆς θέσεως τοῦ βασιλείου, συνδέονται στενῶς
πρὸς τὴν διατήρησιν τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ Ἑλλη-
νικοῦ στοιχείου καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν πο-
λιτικῶν καὶ κοινωνικῶν αὐτοῦ δικαίων. «Τὸ
Ἑλληνικὸν ἔθνος παρεδέχθη τὴν ἐν τε τῷ
Μακεδονικῷ καὶ τῷ Κρητικῷ ζητήματι συνε-
τήν καὶ μεμετρημένην στάσιν τοῦ Στέμματος,
τοιούτῳ δὲ τρόπῳ ἐγένετο, ὡς καὶ οἱ Ρουμά-
νοι, σπουδαῖος πρὸς αὐτὴν ἐν τῇ Βαλκανικῇ
τάξεως καὶ ἡτυχίας. Τὰ Ἑλληνικὰ συμφέ-
ροντα οὐδαμῶς συγκρούονται πρὸς τὰ συμ-
φέροντα τινὸς ἐκ τῶν Δυνάμεων τῶν ἐνδιαφερο-
μένων εἰς τὸν διακανονισμόν τοῦ Ὀθωμανικοῦ
προβλήματος. Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἐξά-
γεται τὸ πολιτικὸν συμπέρασμα ὅτι Ἑλληνι-
κὸν βασιλεῖον ἰσχυρὸν καὶ ἀκμαῖον πρέπει νὰ
θεωρῆται ὡς ἀπαραίτητος παράγων τοῦ ἐν τῇ
Μεσογείῳ καθεστῶτος, ὡς κυρίῳ βάσει πάσης
μελλούσης ἐν τῇ Βαλκανικῇ διαμρφώσεως.
«Ἐν τούτοις ἐγκρίνεται ἡ ἐλπίς τοῦ Ἑλληνικοῦ
μέλλοντος βασιλείου ἐπὶ τῆς κεντρικῆς θέ-
σεως, ἣν κατέχει τὸ Ἑλληνικὸν βασιλεῖον με-
ταξὺ τοῦ Αἰγίου καὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους·
βασιλεῖται ἐπὶ τῆς προσφορότητος τῆς Ἑλλά-
δος ὡς Εὐρωπαϊκοῦ ἐκπολιτιστικοῦ στοιχείου
καὶ ἐπὶ τέλους ἐπὶ τῶν χαρμοσύνης κραταιω-
θεῖσιν σχέσεων μεταξὺ Ἑθνῶν καὶ Βασιλείας
ὅστις σήμερον, χωρὶς οὐδὲ ἓνα νὰ παραβιάσῃ
συνταγματικὸν τύπον, εἶναι ὁ πραγματικὸς τοῦ
Ἑθνῶντος ἀρχηγός. Βλέμμα μακρὰν ἐξικνου-
μενον, ἀλλὰ μὴ παρορῶν σκοπούς ἀμέσους προ-
κειμένους εἶναι τὸ ἀριστον χαρακτηριστικὸν τοῦ
εὐφυοῦς πολιτικοῦ. Τὴν ἀρετὴν ταύτην πάν-
τοτε διετράνωσεν ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ἐν
ἡμέραις καθ' ἃς περιεφρόνει εὐθηνὴν δημοτικό-
τητα καὶ σήμερον ὅτε μετέδωκε τὴν πολιτι-
κὴν αὐτοῦ ψυχικμίαν εἰς τὸν λαόν του, ὅστις
σήμερον, ἀπονεμει εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ Βα-
σιλέως του τὴν τιμὴν, ἣν ἡ ἀλλοδαπή ἀπὸ
πολλοῦ ἤδη τῇ ἔχει ἀπονείμῃ».

ΕΚ ΖΙΤΣΗΣ

27 Ὀκτωβρίου

Οὐδέποτε ἡ κατάστασις τῆς κομπούλεως
ταύτης, τῆς χρησιμευούσης ἐπὶ αἰῶνος ὡς φά-
ρος ὁλοκλήρων ἐπαρχιῶν, οἷον Κουρέντων, Τσι-
μικῶν καὶ Παλαισπολωνίων διὰ τῶν λαμπρῶν
σχολείων τῆς, ὑπῆρξεν ἀξιοθρηνητοτέρα ὑπὸ
ἐκπαιδευτικὴν ἐποψίν ὅσον ἐφέτος! Ἐκτός τοῦ
Παρθεναγωγείου ὅλα τὰ τῶν ἀρρένων σχολεῖα,
ἤτοι δημοτικὸν σχολεῖον καὶ Σχολαρχεῖον ἀρ-
γοῦσιν ἕνεκα τῶν κομματικῶν διαιρέσεων περὶ
τὴν ἐκλογὴν τοῦ διδασκαλικοῦ προσωπικοῦ,
δίδόντες οὕς θέλει ἡ μία μερὶς ἀποκροῦναι
ἢ ἐτέρα καὶ οὕτω διὰ πρώτην φοράν φέτος ἀπὸ

τῆς συστάσεώς τῶν τὰ σχολεῖα τῶν ἀρρένων
τῆς περιωνύμου ἀνὰ σύμπασαν τὴν Ἡπείρου
Ζίτσης ἐκλείσαν!

Τὸν ἄγριον κομματισμὸν τῶν τοσούτῳ γνω-
στῶν ἐπὶ φιλοπατρίᾳ Ζιτσαίων ἐμφυχόνουσι
καὶ διευθύνουσιν οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης
τοῦ μακαρίτου Δ. Ζιτσαίου Κωνσταντῖνος Πα-
πασταύρος καὶ Γ. Σακκάς, καὶ ὁ ἐπὶ τινὰ κρι-
τὸν ἀντιπρόσωπος τῆς Κοινότητος Ζίτσης ὑπάρ-
ξας χάριν τοῦ εἰρημένου κληροδοτήματος Νικ.
Γύρας. Οἱ εἰρημένοι ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης
τοῦ μακαρίτου Δ. Ζιτσαίου, καίτοι ἀπὸ τοῦ
1898 ἐγένοντο κάτοχοι τοῦ κληροδοτήματος
αὐτοῦ, ἐξ 617 χιλιάδων φράγκων χρυσῶν ἐν
τούτοις μέχρι σήμερον νέμονται αὐτὸ διανοί-
κον καὶ διὰ τῆς ἐνταῦθα μερίδος τῆς συγκε-
μένης ἐκ στενῶν συγγενῶν τῶν, οἷον Χρ. Μπό-
ταίου, Ν. Βάη καὶ Δ. Τσέστη ἱατρῶν κλπ.
διαπραγματεύονται μετὰ τῶν ὑπολοίπων με-
λῶν τῆς κοινότητος, ὅπως πείσωνται αὐτὴν νὰ
δῇ, ἀντὶ τοῦ ἄνω κολλοσιαίου ποσοῦ τῶν
617 χιλιάδων φράγκων κεφαλαίου, ἐκτός τῶν
ἐπὶ πενταετίαν τόκων, μόνον δικαστικὰς χιλιά-
δας φράγκων, κατὰ τὴν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ
καθαρισθέντος ἀντ' προσώπου τῆς Κοινότητος
Νικ. Γύρα πρὸ δύο ἐτῶν ἐπαίσχυντον ἐκείνον
συμβιβασμόν, καὶ ταύτας νὰ τὰς διαχειρίζων-
κατὰ τὰς ὁρέξεις καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν. Εὖ-
τυχῶς ὑπολείπονται εἰσέτι μερικοὶ ἀδαμάντινοι
χαρακτῆρες ἐν Ζίτῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρω-
τεύει ὁ Μουχτάρης τῆς Κοινότητος κ. Ἀθ. Κα-
τσουλίδης, ὃν οἱ εἰρημένοι ἐκτελεσταὶ καὶ ὁ κα-
θηρημένος ἀντιπρόσωπος Ζίτσης λυσσώδως διὰ
τῶν ἀφθόνων αὐτοῖς μέσων τοῦ ἐν λόγῳ κλη-
ροδοτήματος ἔχουσι διαθέσει ὅπως ἀποτύχη ἐν
ταῖς τελευταῖαις μουχταρικαῖς ἐκλογαῖς, ἀλλὰ
δὲν τὸ κατώρθωσαν.

Μὴ νημίσετε ὅμως ὅτι κλεισθέντων τῶν σχο-
λείων τῶν ἀρρένων, λειτουργεῖ καλῶς τὸ Παρ-
θεναγωγεῖον. Μέχρι τοῦδε διευθύνετο ὑπὸ τι-
νος ξένης καὶ τινος, ὅτινες, ἵνα εὐχαρι-
στήσωσι τὸν ἀντιπρόσωπον Ζίτσης Νικ. Γύραν,
ἕνεκα τῶν πρὸς αὐτοὺς διὰ τοῦ ἐπισχύντου
συμβιβασμοῦ ἐκδουλεύσεών του, εἶχον ὑπο-
χεώσῃ αὐτὴν νὰ ἐν ἱκίσῃ διὰ Παρθεναγω-
γεῖον οἰκίαν ὅπως ἀκατάλληλον. Ἀλλ' ὁ Σύλ-
λογος τῶν Ἑλλήνων γραμμάτων ὑπὸ τὴν δια-
χείρισιν τοῦ ὁποῖου ὑπάγεται τὸ εἰρημένον
Παρθεναγωγεῖον, τὸ μόνον τοιοῦτον ἐν τῇ ἐ-
παρχίᾳ Κουρέντων, πληροφορηθεὶς τὰ περὶ τῆς
κομματικῆς συμπεριφορᾶς τῆς πρὶν διδασκα-
λίας ἡμῶν, μετέθεσεν αὐτὴν καὶ διώρισεν τὴν
ἐξ Ἰωαννίνων εὐπαιδευτὸν καὶ ἀξιόλογον διδα-
σκάριστῳ κληρὸν Μαρὶν Λεβανδέως, τὴν πε-
ριποιούσαν εἰς τὸν διδασκαλικὸν κόσμον. Πρῶ-
τον ἔργον τῆς κυρίας Μαρίας Λεβανδέως ἦτο νὰ
μεταφέρῃ τὸ οἶκημα τοῦ Παρθεναγωγείου εἰς
ἄλλο οἶκημα καταλληλότερον, εὐρυχωρότερον
καὶ φωτεινότερον, ὃ δὲ ἰδιοκτήτῃ τοῦ ἐγκα-
ταλειφθέντος οἴκηματος διὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν
νέαν διδασκάλισσάν νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἀκατά-
λληλον, στενὴν καὶ σκοτεινὴν οἰκίαν του,
χάριν τοῦ οὗ ἐνκαταφρονήτου ἐνὸς οἴου, κατε-
κράτησε καὶ κατακρατεῖ ὅλα τὰ σκεύη καὶ ἐρ-
γαλεῖα τοῦ Παρθεναγωγείου, οἷον χάρτας, μαυ-
ροπίνακας, θρανία καὶ τὰ πάντων σπουδαιότε-
ρον τὸν ἐργαλεῖον καὶ οὕτω τὰ κοράσια στε-
ροῦνται τοῦ πρακτικώτερου τῶν μαθημάτων.
Νομίζομεν ὅτι ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ Μητρο-

Αθήναι 6 N)εβρου 1903

Νέος τις Σ. Στασινόπουλος γραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδικείου Αἰγίου πάχων πρὸ πολλοῦ διανοητικῶς καὶ κληθεὶς ὑπὸ τῶν γονέων τοῦ ἱνα παρὰ τῇ εἰς τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, οἵτινες ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἐφύγετε τὴν ἀδελφὴν τοῦ ταύτην διότι τὸν ἠλπίσθη νὰ αὐτοκτονήσῃ. Ἡ ἀτυχὴς κόρη ἐξέπνευσεν ἐν τῷ Εὐαγγελισμῷ ἐνθα ἐνοτηλεύετο. Σπανίως φίλοι καὶ ξένοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι, γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ἀλλ' ἰδίᾳ παρθένοι, ἐκλαυσαν καὶ ἐθρήνησαν τὸτον εἰλικρινῶς ὅσον εἰς τὸν θάνατον τῆς νεκρᾶς, τῆς κόρης ποῦ ἐπεσεν ὑπὸ τὴν ἀδελφικὴν σφαίραν. Ἀπὸ ὅλας τὰς συνοικίαις καὶ ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς πόλεως πολλοὶ ἐν καταφανεῖ θλίψει ἐσπεύδον εἰς τὸν πενθούντα σερνὸν οἶκον, ὁποῦθεν ἠκούετο μακρὰν ὁ ἀντίλογος τῶν θρήνων. Τὸ Κολωνάκι ὅλον εἶχεν ἀλλάζει φυσιογνωμίαν καὶ ἐνόμιζε τις, ὅτι τὰ πάντα ἐκεῖ ἐκλαίων. Ἀπὸ τῶν παρθύρων καὶ ἐξωστῶν τῶν παρκαυμένων οἰκιῶν πλῆθος κισσίων μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἀνέμενον τὴν διέλευσιν τῆς κηδείας.

Εἰς τὴν ἐξοδὸν τοῦ φερέτρου ὅλος ὁ κόσμος ὥρμησε πρὸ αὐτοῦ ἱναῖδῃ τὸ λείψανον τῆς ἀγνῆς κόρης ἀκράτητος εἰς θλίψιν καὶ δάκρυα. Ἀστυφύλακες μετὰ κόπου ἐτέθησαν εἰς τὸ μέσον καὶ συνεκράτησαν τὸ πλῆθος. Ἐπὶ τοῦ φερέτρου ἐκοιμάτο τὸν ὕστατον ἡ κόρη, μετὰ νυφιάτικα ποῦ θὰ ἔφορε εἰς τοὺς γάμους τῆς.

Ἡ κηδεία ἀπὸ τὸ Κολωνάκι ἐν μέσῳ ἀπεριγράφτου συνωστισμοῦ διήλθε τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ κατέληξεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐκεῖ ἐβόλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐν κατανοκτικωτάτῃ συγκινήσει καὶ πένθει, ἡ δὲ νεκρώσιμος πομπὴ ἐκείθεν ἐξεκίνησε διὰ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ πρὸς τὸ Ἀ. νεκροταφεῖον. Ἀφοῦ

ὁ ἱερεὺς ἀνέγνωσε τὰς τελευταίας εὐχὰς καὶ ἡ νεκρὰ ἐπρόκειτο νὰ καταβιβασθῇ εἰς τὸν τάφον, ὁ μνηστὴρ πρῶτος ἐκυψε καὶ μετὰ ποταμούς δακρύων βρέχων τὸ παρθένον πρόσωπον αὐτῆς κατεφίλει αὐτὸ καὶ ἔμεινε προσηλωμένος μὴ δυνάμενος νὰ ἀποσπασθῇ. Ἡ μήτηρ καὶ ὁ πατήρ, οἱ ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς καὶ μετ' αὐτοὺς ὅλον τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν ἰδίᾳ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνδρῶν ὥρμησε νὰ ἀσπασθῇ τὴν νεκρὰν καὶ τὸ θέλημα πλέον καθίστατο ὑπέρτρον πάσης τραγικότητος, ἀπεριγράπτως σπαρακτικόν. Ἐλχε φθῶσιν πλέον ἢ ὥρα καθ' ἣν τὸ νεκροταφεῖον ὑπὸ τὸ φινωπωρινὸν λυκόφως ἐφαίνετο πενθιμώτερον ὅτε τὸ λείψανον κατεβιδάξεται εἰς τὸν τάφον καὶ τὸ ψυχρὸν χῶμα κατεκάυπτει διὰ παντός τὴν νεκρὰν νύμφην.

Περίεργον ἐπεισόδιον γράφει τὸ «Νέον» Ἀστὺ ἐλαβε χώραν εἰς τὴν Ριζάριον σχολὴν. Δύο μαθηταὶ τῆς σχολῆς ἀνήκοντες εἰς οἰκογενεῖας ἐλληνικὰς προτεσταντικὰς τῶν Ἰωαννίνων, ὁ Νικόλαος Βαρδάκας καὶ Βασίλειος Δεσπότης, εἶχον κατορθώσει κρύπτοντες τὴν θρησκείαν των νὰ ἀποσταλοῦν ἐδῶ εἰς τὴν Ριζάριον ὡς ὑπότροφοι τοῦ κληροδοτήματος Εὐθυμίου. Ἀλλ' ἐκ διαφόρων ἐπιστολῶν ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς ἔμαθε τὸ πρᾶγμα καὶ καλέσας τοὺς δύο μαθητὰς τοὺς ἀνέκρινε. Οἱ δύο προτεστάνται δὲν ἠρνήθησαν διόλου ὅτι ἦσαν Εὐαγγελικοὶ καὶ ἐδήλωσαν ὅτι εἶνε διατεθειμένοι νὰ ἀποχωρήσουν τῆς σχολῆς. Ὁ διευθυντὴς ἐκάλεσεν ἀμέσως τὸ συμβούλιον τῶν καθηγητῶν ἐμπροσθεν δι' αὐτῶν οἱ δύο μαθηταὶ ὁμολόγησαν καὶ πάλιν ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὴν εὐαγγελικὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπιμένουν νάνηκουν εἰς αὐτήν, παρὰ πάσης τῆς προτροπᾶς διευ-

θυντοῦ ἢ καθηγητῶν. Τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν δὲν ἐδυσκολεύθησαν νὰ γράψουν, κατόπιν δὲ ἐγκατέλειψαν τὴν σχολὴν. Τότε ὁ διευθυντὴς καὶ οἱ καθηγηταὶ συνέταξαν ἔγγραφον πρὸς τὸ διαιτητικὸν συμβούλιον τῆς σχολῆς, τροπαινόντες, ὅπως διαγραφοῦν οἱ μαθηταὶ, οἱ ὁποῖοι ὡς ἀνεκαλύφθη εἶχον καὶ ἀλληλογραφίαν μετὰ διαφόρων εὐαγγελικῶν τῶν Ἰωαννίνων. Ἐννοεῖται, ὅτι εἰς ὅλα αὐτὰ ἡ Ρ. Ζάρις δὲν ἐνέχεται. ἀφοῦ οἱ δύο μαθηταὶ ἀπεστάλησαν παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ κληροδοτήματος Εὐθυμίου, ἐν ἀγνοίᾳ βεβίως καὶ αὐτῆς τῶν περὶ δογματῶν των. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου βραδύως λαβόντες γνώσιν δὲν ἐλάβομεν καιρὸν νὰ ἀσχυλῶμεν καὶ ἐπιφυλασσόμεθα νὰ γράκομεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλομεν ὅτι ὁ ἐν Παρίσιος τὴν ἱατρικὴν σπουδάζων κ. Ἀριστοτέλης Λιωνάκης ἐκ Τσαρπαλιανῶν ὑποστάς τὰς γενικάς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἐπέτυχε μετὰ τῶν πρώτων, καθότι ἐπὶ 17 Γαλλῶν ἐπτά μόνον ἐκοίθησαν ἱκανοί. Εὐχόμεθα ἀπὸ τῶν ὁμοίων καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιτυχίαν.

— Ἀφίκετο ἐκ Τσαρπαλιανῶν καὶ ἀναχωρεῖ εἰς Ἀγυρον ὁ κ. Γεωρ. Σ. ἐργίδης. — Ἀνεχώρησεν ἐκ Ἀττικῆς εἰς Μουστίναν ὁ κ. Ἰωάν. Χρηστοδούλου.

— Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Α. Βρετὸν Ἐγκυκλοπαίδιον ἱμερολόγιον τοῦ 1904, ἔτος δ'. Σελίδες 400. Θέματα ἐγκυκλοπαιδικὰ περὶ τὰ 400. Εἰκόνες καλλιτεχνικαὶ περὶ τὰς 100. Τυπογραφικὴ φιλοκαλία ἀπαράμιλλος. Τιμὴ διὰ τὰς Ἀθήνας χαρτόδετον μετὰ τριγροῦ καλλιτεχνικοῦ ἐξωφύλλου δρ. 3, πολυτελὲς χρυσόδετον δρ. 4. Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 3.50 καὶ 4.50. Διὰ τὴν Τουρκίαν γρ. 13 καὶ 16. Δωρὸν ἀρστον διὰ τὴν ἴην τοῦ ἔτους. Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Τουρκίας εἰσὶ δεκτὰ Τουρκικὰ γραμματόσημα ἀπυθονόμενα ὑπὸ διεύθυνσιν: Ι. Α. Βρετὸν, βιβλιοπωλεῖον «Ἐστίας», Ἀθήναι.

ΤΟ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ

Ζ'.

Ἄλλ' εἶνε καιρὸς νὰ συνελθῇ, πρὶν συντελεσθῇ τὸ σλαβικὸν ἔργον. Τὰ πρόσφατα ἐν Μακεδονίᾳ γεγονότα, ὡς καὶ αἱ ἀναρχικαὶ καὶ αἱ ἀναρχικαὶ τοῦ καθεστώτος ἐνέργειαι τῶν ἐν Μακεδονίᾳ σχισματικῶν Βουλγάρων Μητροπολιτῶν καὶ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξάρχου Ἰωσήφ, δέον νὰ χρησιμεύσωσιν αὐτῇ ὡς ὀδυνηρὰ καὶ διδακτικὰ μαθήματα. Ἐν τῇ περιπτώσει διὰ λόγους, οὓς ἄπικντες ἡμεῖς οἱ ἐν Τουρκίᾳ πληθυσμοὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν, ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σουλτάνου ἐμμενῇ ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ πολιτείᾳ τῆς, πρέπει ἐπὶ ἀπειλῇ καταργήσεως τῆς ἐξαρχίας, νὰ ἐπιβληθῇ τοῦλάχιστον εἰς τοὺς σχισματικοὺς Βουλγάρους κληρικοὺς ἡ ἀλλαγὴ τοῦ σχήματος, ἵνα μὴ ἀποπλανῶνται ἀγνοῶτες καὶ ἀπλοῖκοι πληθυσμοί. Πρέπει δὲ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ Σουλτάνος, ὅτι κατ' ἀπολύτῳ παρητήρησε κατὰ Μάρτιον τοῦ 1883 ἐν τῇ ποιμαντορικῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ ὁ πρῶτος Θεσσαλονίκης, ἡ δὲ Δέρκων, διαπρεπέστατος ἱεράρχης Καλλίνικος, αὐτὰν σχισματικῶν ἐξάρχων ὁμνῶν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν καὶ ἐν Σόφίᾳ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ τῷ ἡγεμόνι τῆς Βουλγαρίας καὶ τῷ σεπτῷ ἡμῶν ἀνακτι οὐκ ἔχει τηρήσει πρὸς ἀμφοτέροις τὸν ὅρκον αὐτοῦ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπεν: «Οὐδεὶς δύναται δυσεῖς κυρίως δουλεύειν» ἡ γὰρ τὸν ἕνα μισήτη καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήτη· ἡ ἐνὸς ἀνθίσεται, καὶ τοῦ ἑτέρου κατανοήσῃ τίνᾳ ὁ ἐξάρχος καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν διατελοῦντες ποιμενάρχαι ἀγαπήσουσι καὶ τίνᾳ μισήσουσι, τίνος ἀνθέξονται καὶ τίνος καταφρονήσουσιν. Ἀρκούσα ἀπόδειξις τῶν συμπαθειῶν καὶ τῆς ἀφοσίωσιν αὐτῶν εἶνε ἡ εἰδήσις ὅτι οἱ περὶ ὧν πρόκειται εἰσὶ μισθαρνοὶ τῆς ἐν Σόφίᾳ Κυβερνήσεως, ἐξ ἧς ὁ ἐξάρχος αὐτῶν λαμβάνει ἐτησίως εἰκοσὶν ἐννέα χιλιάδας φράγκων, μὴ συμπεριλαμβανομένων ἐκτάκτων τινῶν σεβαστῶν ποσῶν δι' ἄλλην χρῆσιν.

Τοιαῦτα ἐν τῇ εὐκρινεστέρᾳ αὐτῶν διχτυπῶται τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα καὶ τὸ ἱστορι-

κὸν τοῦ Σχίσματος. Βεβίως ὁ «Ὁρος» τῇ Ἁγίας καὶ Μεγάλῃ Συνόδου διήνοιξε μεγάλην καὶ ἀνυπερέβλητον τάφρον μετὰ τῶν ἡμῶν καὶ τῶν ἀποκηρυχθέντων, τῶν Σχισματικῶν, Βουλγάρων, καὶ ἀνέκοψε, περιέστειλε, περ ὥρισε τὰ ὅρια, ἐν τῷ δυνατῷ μέτρῳ, τοῦ κύκλου τῆς ἐνεργείας αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα, καίπερ οὐσιαστικῶς, ἀληθῶς, ἐθνολογικῶς, μὴ ὑφιστάμενον πλέον, ὑφίσταται ψευδῶς ἐν τούτοις καὶ περιβάλλεται κερναβλικῶς καὶ καννιβαλικῶς πραγματικῆς ὑπάρξεως προσωπεῖον ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῆς Μεγάλῃς τοῦ Βορρὰ ὁμοδόξου Δυναμῆως καὶ τῇ παραδόξῳ ὅσῳ καὶ ἀλογίστῳ ἀνοχῇ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Σουλτάνου. Οὐδόλως δ' ἄπορον νὰ παραστῶμεν, παρὰ τὰς ἐπαγγελίας περὶ πολιτισμοῦ καὶ δικαίου τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν διὰ πλαστογραφίας ἐθνολογικῶν δικαίων ἀποκατάστασιν ἐτέρας δὲθεν παραφράδος τῆς βουλγαρικῆς ἐθνότητος.

Ἀκριβῶς πρὸς ἀποτροπὴν τοιούτου τινὸς κινδύνου καὶ πρὸς διαφώτισιν τῆς ἐν Τουρκίᾳ καὶ Ἑλλάδι Κοινῆς Γνώμης δημοσιεύεται ἡ παρούσα μελέτη, ἥτις, καίπερ πραγματευομένη καὶ ἀφορῶσα λυθὲν κατὰ τὸ παρελθὸν ζήτημα, εἶνε ἐπικαιρὸς καὶ προσφορωτάτη, καὶ διότι τὸ πρῶτον πολλὴν ἔχει τὴν συγγένειαν καὶ τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸ παρελθόν, καὶ διότι τὰ ἡδὴ τελούμενα καὶ μελετώμενά εἰσιν ἡ ἐν συνεχείᾳ ἐξέλιξις τοῦ αὐτοῦ σχεδίου καὶ τῶν αὐτῶν πολιτικῶν ὑπολογισμῶν, τῶν ἀποκαλυφθέντων διὰ τῆς Πολιτικῆς διαθήκης τοῦ Μεγάλου Πέτρου, διὰ τῶν πολιτικῶν βλαψῶν Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλῃς, διὰ τῶν διαφόρων ἐργῶν τῶν κατὰ καιροὺς Τάξεων, διὰ τῆς δημιουργίας τοῦ βουλγαρικῶν ζητήματος, διὰ τῆς Συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, διὰ τοῦ ἐν Χάγῃ τῆς Ὀλλανδίας ὑπὸ τὴν ἐκπνευσίν τοῦ Τσάρου Συνεδρίου περὶ εἰρήνης δῆθεν, δι' αὐτοῦ τοῦ αὐτοπροσώπου περὶ μεταρρυθμίσεων ἐν Μακεδονίᾳ σχεδίου.

Ἰκάντοτε τὸ αὐτὸ ἐπεζητήθη καὶ ἐπιζητεῖται: Ἡ δούλωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Τουρκίας.

Ἰδού διατὶ ἡ μελέτη αὕτη, ἐπικαιροτάτη καὶ διαφωτιστικωτάτη, δέον νὰ τύχῃ τῆς

δικαιτέρας προσοχῆς τῆς ἐν Τουρκίᾳ καὶ Ἑλλάδι Κοινῆς Γνώμης, οὐ μόνον ἵνα κατανοηθῇ πληρέστατον, ὅτι κοινὰ συμφέροντα καὶ ἐπικείμενοι κίνδυνοι ἐπιβάλλουσιν εἰλικρινῇ καὶ φιλικῶς ὅλους συνεννόησιν πρὸς διακανόνισιν τῶν ἐκκρεμῶν καὶ παραδόξων μὴ τῶν ἐπιλυθέντων ζητημάτων, ἀλλὰ καὶ ἵνα οὐσιαστικώτερον νοηθῶσιν οἱ ἀπειλοῦντες ἡμᾶς κίνδυνοι, οἱ ἀπὸ ἐμβρυώδους καταστάσεως εἰς ἐπίφαινον ἐξέλιξιν προελθόντες.

Ἐὰν ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἐπέβλεπεν ἐπιτίμια καὶ ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις δὲν ἔλειψε τοῦ νὰ ἐφαρμόσῃ τοιαῦτα κατὰ τοῦ Ἑλλήνου καὶ τῶν Ἑκκλησιῶν. Ἡ συνοπτικὴ ἀφήγησις τῶν ρωσικῶν ἐπιτιμίων, συμπληρούσα τὴν δημοσιευθεῖσαν μελέτην περὶ τοῦ βουλγαρικῶν ζητήματος, εἶνε ἀποκαλυπτικωτάτη καὶ ἀποδεικτικὴ τῆς ρωσικῆς κκεκουβουλίας.

Α') Τοῦ Κυρίλλου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἀποκηρυχθέντος τῆς πατριαρχίας κατὰ τῆς πατριαρχίας κατὰ Δεκέμβριον 1872 ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἱεροσολύμων, διότι διεφώνησαν, ὡς εἶδομεν, πρὸς τὴν ἐκπεφρασμένην συνοδικὴν γνώμην, ἐξελέγη ἀντ' αὐτοῦ Πατριάρχης ὁ Προκόπιος. Κατ' αὐτοῦ λυσσώδους διεξήχθη ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς πόλεμος, ἐν ἔτει δὲ 1875 ἐπετυγχάνετο ἡ πτώσις του, ἐξεγερθέντων τῶν Ἀράβων τῇ εἰσρηγῇ τῆς Ρωσίας καὶ δημοθυθέντων ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως τῶν ἐν Βαλκανοῖς καὶ Καυκάσῳ κτημάτων τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐξ ὧν καὶ προήλθε κατὰ μέγα μέρος ἡ οἰκονομικὴ δυσπραγία τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Πλὴν παρὰ τοὺς ἐκδικαστοὺς τούτους δὲν ἐπανάλθεν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ὁ Κύριλλος, δὲν ἐξηκολούθησε νὰ θεωρῶσι καὶ νὰ μνημονεύσωσιν οἱ Ρῶσοι, ἀλλ' ὁ Ἱερόθεος, ὁ ὁποῖος ἀνεγνωρίσεν ἐκ νέου τὸ κατὰ τῶν Βουλγάρων κληρικῶν σχίσμα, αὐτὴν ἀναγνώρισιν παρὰ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐπέζητουν οἱ Ρῶσοι.

(ἀκολουθεῖ)